

Jurka, Juri või Jüts koguni?" pikkas jälle noorem õppipois. „Minu nimi on Jõrs!“ hüüdis seal Jüri vihafelt uhkeste.

„Ah, Göz on su nimi?“ osatas jälle wanem õppipois. „Kas Gözi Jüts, või Jütsi Göz, tõesti, see on ju väga ergõhlich!“

Kõik tahtsid ennast lõhki naerda see kena nalja üle. Nüüd oli Jüri hoopis wiha täis. „Jõrs on mu nimi, kas kuuled ja wana kõwernokk.“ See oli wanema õppipoisi kohta öeldud, kell nautuke kongus nina oli ja kes nüüd salalikult lahkestes ütles: „Ah, Sorts on su nimi? Wõi Sorts õige?“ Ja nüüd hakkas nõelamine — sorts! pistis wanem õppipois siit, sorts! noorem sealt ja see sortsimine oli nii sellide meele pärast, et kaa oma sortsikest juure lisasid, nii et Jüri vieti kimpus ja hädas oli ja ei teadnud, mis peale hakkata. Et suine aeg oli, siis wõttis järgmisel ööl kimbu kaenlasse ja põgenes salaja koju poole.

„Ei ma ilmas enam rätsepale ei lähä!“ hüüdis hädalikelt. „Ma tahan parem karjapoisiks hakkata, siis wõin ometigi sui ajal üksi metsas olla ja talwel parsil puhkada.“

Ei see põlnud koguniste wanemate meelt mööda. Sest ta ei tohtinud enam hingatagi ja wiidi teda tahtes ehk tahimatta lihunikku juure.

Hakkatuses see oli küll kaa Jüri meele pärast, sest igapäew naela kaupa liha nahka panna, kes wõiks seda pahaks panna? Kaks kuud läksid ühna kenaste ära, poisil hea meel, et tubli sõemakoha peale oli juhtunud, isal weel enam hea meel, tegi juba plaani walmis „nendaks ja nendaks ma seau: on Jüri selliks saanud, annan talle raha ja sell kombel on ta isi wiimaks kaa niisammagi tubli raha kokku korjaja, nagu nii mitu teist“ j. n. e.

Isa kõrged mõtted said väga alandud, kui Jüri ühel päewal koju tuli, hoigades ja ägades. Wanemate küsimise peale karbas pois, et linnas peaaegu elu pidand jätma. Üks tappu härg rebunud ennast lahti, nii pea kui hoobi pidi saama ja muidugi olid sellid ja poisid libedaste jahti pidamas hulluks läinud weise looma peale. Elajas jookõnud otsekohse Jüri poole. See ehmataud ennast nii väga, et pool minestand waistu seina põrgand ja nüüd olla elliting külges, ei tea, kus kohal. „Ei ma lihunikuks mitte ei jää!“ see oli tema laulu lõpetus. Siis heitis fängi, lastis ennast 3 nädalad rawitseda, kus tõbe ep olnudgi ja ell ema ellitas poisil weel enam, kui enne. Isal niisammuti tõusid ihu karwad püsti, kui see peale mõttes, mis nägu küll Jüril ühe hulluks läinud pulli sarwede wahel